

Dat arbeiderschap is Krop's sterkste kenmerkende karaktertrek, naast zijn echt vaderlandsche warsheid van aanstellerij. Als bij den bouw van het Nederlandsche Paviljoen op de tentoonstelling te Parijs in 1925 de officieele heeren in de buurt zijn wordt de beeldhouwer geroepen, die ter plaatse aan het hakken van groote blokken steen doende is, welke reeds in het metselwerk van Staal's bouwwerk zijn opgenomen. Men denkt vermoedelijk dat hij presentabel zal zijn maar jawel: in een half-versleten, besmeurde overall, met een van een ouden vilthoed zelf geknipt hoofddeksel waarvan de rand alleen overbleef, daar Krop een soort oogklep noodig had, klimt hij den hoogen ladder af en reikt den hooge heeren zijn stoffigen, eeltigen hand. Hij is en blijft zichzelf in wezen en in werk, die ook als mensch, in het krachtige zoo fijn kan zijn. Hij kent de eigenschappen van den steen en weet er alles uit te halen, in zichzelf den steen- en beeldhouwer vereenigende — „tailleur de pierre” maar vooral „tailleur d'images” — trouwens het zich vereenzelvigen met de stof is een van de eigenschappen welke Krop onderscheiden: men kent zijn knappe producten van aardewerk, in eigen oven gebakken; een zilveren theeservies staat op zijn naam; hij heeft meubels geteekend, binnenhuizen verzorgd en wat hij maakte en deed was goed, eerlijk en gezond als hijzelf! Zóó staat Krop dan midden in zijn eigen tijd en het moet hem wel een moreelen steun geven te mogen bemerken dat zijn tijd hem niet alleen waardeert maar ook telkens aan het woord laat door het verstrekken van opdrachten. Want immers: waar deze uitblijven vereenzaamt de kunstenaar; vaak gevoelt hij zich overbodig en het spreekt vanzelf dat in waardeering veel aansporing schuilt. En dit nu heeft Hildo Krop mogen onder vinden bij de herdenking van zijn vijftigsten geboortedag. Een werker die het werk liefheeft om der wille van den arbeid en die daar heel en al in opgaat. Ook voor hem geldt het mooie „Travailler, ça repose . . . !”

Aldus is dan Hildo Krop een groote figuur in de vaderlandsche beeldhouwkunst, als geboren Steenwijker niet alleen in den steen zijn wijk, maar ook zijn heil vindend.

O. v. T.

A. C. WILLINK BIJ NIEUWENHUIZEN SEGAAR, DEN HAAG

Het werk van A. C. Willink behoort niet tot dat deel onzer huidige schilderkunst, dat men voorbij gaat met gemengde gevoelens van onverschilligheid en beleefde of gemoedelijke welwillendheid. Het lokt een reactie, zelfs een heftige uit. Indien het weleens prikkelen of ergeren kon — misschien nóg kan! — dit houdt althans in dat het ons vermag te pakken: men windt zich nu eenmaal niet op over beunhazerijen op kunstgebied. Willink heeft genoeg te zeggen en hij zegt het met klem en een aanzienlijke mate van taalbeheersching — op zijn minst dus een reden, te onderzoeken welke betee-